

FULLFØR SETNINGENE:

■ TIL DAGLIG LIKER VI ...
å le sammen.

■ DE SOM KJENNER OSS BEST, VET AT ...
Camilla fungerer best på formiddagen og ikke etter klokka 21.30. Thomas fungerer ikke før nærmere 12.00, men sitter gjerne utover de sene kveldstimer. Samuel er kjent for å være en blid gutt med mye energi.

■ VÅR STØRSTE LIDENSKAP ER...
å reise.

■ HVIS VI KUNNE TREFFE HVEM SOM HELST FOR EN KAFFE, VILLE DET VÆRE...

Carl Gustaf Severin. Vi liker denne personen fordi han er morsom og har veldig mange spennende erfaringer med Gud.

DETTE ER FAMILIEN BØLUM KJØRSTAD

■ Samuel (3) – en blid og utadvendt gutt som går i barnehagen.

■ Camilla (32) – lege som holder på med spesialisering i barne- og ungdomspsykiatri. Hun er halvt malaysisk og halvt norsk, men er født og oppvokst i Oslo.

■ Thomas (32) – utdannet lærer og spesialpedagog, og som det siste året vært fagleder for en skole med barn og unge med autisme.

■ Paret er bosatt i Trondheim, men forlot jobbene for å gå på «Gå ut senteret» i Hurdal denne høsten. Planen er å reise til Paraguay neste høst for å jobbe på et dagsenter for barn drevet av Pym. Når de har lært seg språk og kultur, vil de jobbe blant indianere med fokus på skolebygging og forebyggende helse.

Hvordan føles det å skulle forlate det kjente for det ukjente?

– Det er både skummelt og spennende – pes og befriende. Skummelt, fordi det kan finnes litt av hvert hos et folkeslag som fremdeles praktiserer heksekunst. Spennende, fordi vi både får hjelpe og lede mennesker til Jesus. Litt pes, fordi det krever mye energi å gjøre alt klart til utreise og sette seg inn i kultur og språk. Befriende, fordi vi kan forlate «stresskarusellen» i Norge. Uansett hva vi skulle møte av utfordringer, er det godt å vite at vi har en god og allmektig Gud som hjelper oss.

– Hvordan visste dere at det var misjonærer dere ville bli?

– Thomas har hatt et kall helt siden han var 13 år. Dette gjorde at han valgte læreryrket. Camilla har siden syvende klasse hatt kall til å bli lege og jobbe i utviklingsland. Allerede på vår første date snakket vi om drømmen om å jobbe noen år i utlandet. Dette har vært viktig for oss. På Latin-Amerika-konferansen i 2009, som Pym arrangerer annet hvert år, begynte hjertene våre å brenne for Paraguay. Vi merket det, begge to, selv om vi aldri hadde snakket sammen om landet før.

– Hvordan var prosessen derfra?

– Vi reiste til Paraguay en sommer for å teste ut kallet. Kultursjokket var stort, men da vi besøkte en indianerkoloni, fikk vi stor nød for folkeslaget. Vi skjønte fort at her kunne vi bidra. Senere på reisen møtte vi også barn som bodde og jobbet på søppeldynga i Pedro Juan Caballero. Pym arbeid her tiltalte oss. Derfor har vi funnet ut at det er smart for oss å starte her, hvor arbeidet er i gang og vi kan lære kultur og språk i

trygge omgivelser, og siden etablere oss blant indianere.

Etter å ha kjent på kultursjokket som møtte oss i Paraguay, fant vi ut at vi likevel ønsket å svare på Guds kall og dra til Paraguay, riktignok bedre forberedt denne gangen. Thomas har hele tiden holdt fast ved kallet. For Camilla tok det halvannet år fra hun kom hjem fra Paraguay til hun kjente mer lyst til å dra. Nå har vi begge en trygghet på at dette er det rette.

– Hvordan ser de neste månedene ut?

– Vi skal gå på «Gå ut senteret» denne høsten, på linja «Praktisk missiologi og bistand». Her bor vi veldig flott i landlige omgivelser, og har mye tid til bønn og bibellesning. Vi får også god veiledning slik at vi kan stille alle de dumme og viktige spørsmålene vi har, til erfarne misjonærer.

Det er mye som skal på plass. Over nyttår flytter vi tilbake til Trondheim for å gjøre klart hus til langtidsutleie og forberede utreise. Det blir mye papirarbeid, møtevirksomhet og telefonsamtaler til Pym og NAV. Dessuten skal vår utsendermenighet, sammen med oss, Pym og landutvalget være med og planlegge de tre årene vi skal være ute. Vi regner med å måtte reise rundt i Norge for å søke støtte hos menigheter, og håper det er flere enn oss som brenner for misjon blant indianerne i Paraguay.

– Hva er det viktigste å tenke på før man reiser ut?

– Vi har lært oss en ting allerede, og det er at vi ikke kan være slitne før vi drar. Vi må ha pusterom, god tid til samtale med Gud og hverandre. Det skal vi også gjøre i Paraguay, selv om nøden står i kø utenfor husveggene. Det er lett å drukne i de lidelsene vi måtte møte dag ut og dag inn. Men skal vi være til hjelp for andre, og ikke minst kunne ha overskudd til å fortelle dem om Jesus, må vi selv være opplagte og friske både fysisk og psykisk. Det er også viktig at vi får råd og veiledning av lærere og veiledere, nåværende og tidligere misjonærer både i Paraguay og i andre land. Det er mye god erfaring å ta med seg fra andre, vi kan unngå å gjøre feil som andre har gjort. **VE**

